

הָאֵל וְהַבְּיָדָה *

אגדה הודית

מאת

י. וו. גיטה

הערות המערכת : הגרמנים שורפים את הספרים, שכתבו יהודים בגרמנית, ואנו מתרגמים את גיטה הנערץ שלהם מגרמנית לעברית. זאת נקמתנו.

בְּשֵׁשִׁית יָרַד לְאָרְצֵנוּ
מִהַדְּבָה ** צוּר-עוֹלָם,
כְּדִי שִׁיבֵמָה אֵלֵינוּ,
יָדַע צַעַר וְגִיל-עַם.
הוּא הוֹאִיל לְהִיּוֹת אֲתָנוּ,
וּכְאֶחָד בְּשָׂר-וָדָם,
אִם עָנַשׁ וְאִם רַחֲמָנוּ,
גַּם יִרְאֵנוּ בְּעֵין-אָדָם.
נֹטָה כְּאוֹרֶחַ יִשְׁקִיף אִם לְעִיר-בָּא,
נִבְט בְּרוֹזְנִיָּה, קִטְנִיָּה יְכִיר-בָּהּ,
בְּעָרֵב יוֹצֵא הוּא, הוֹלֵךְ לוֹ מִשָּׁם.

וְאֵת הָעִיר עָבַר, בְּתִיָּה
בְּקֶצֶה, שָׁם דָּרָךְ יֵט,
וְהִנֵּה — שָׂרָק עַל פְּנֵיהָ —
יִלְדַת-חַן יוֹדַעַת חֶטָּא.
— שְׁלוֹם לָךְ ! — תוֹדָה, כְּתָרָה.
תִּיכָף אֲצֵא. אָנָּה שָׁבָה.
— וְאֵת, מִי אַתָּה ? — הַבְּיָדָה,
וְהַבִּית — בֵּית-אֲהֶבָה.
נְחַפְּזוֹת לְרִקּוּד הִיא, תְּעִיר מִצְלָתָיִם,
בְּרַב-חַן מְרַפְּרֶת בְּמַחֲלֵל-הַמַּחְנִימִים,
תְּנוּעַ, תְּזוּע — פְּרִחִיָּה לְקָא.

* הקבשה, הרקדנית החודית.

** "האל הגדול" — אל-התודים, בורא-העולם.

ובצחוק-קל תמשכנו
עד הסף ואל ביתה.
— עלם נר זה אחמדנו,
שפעת-אור תהיה בתא.
אם עינפת — אחלימך,
קאב רגליך יחמוק;
כל אשר תשאל ארוך:
נחת ושמחות וצחוק.
והיא מזדרזת רפא פאב-השקר;
האל מצחק, ולבו שש לאין-חקר
לראות לב-אדם בזהמא פה עמק.

התעמר בה ואור פניך
הן הולך גדל קעת,
ומלאכות-תורת-נעוריה —
לאט ולאט הפכה אמת.
כך לאחר שפרח יאת,
גם הפרי בא חיש מהר,
ברם אם יש בלב משמעת,
כבר לאהבה הוא ער.
אכל הבוחן תהומות ושמים
רוצה נסותה ועוד פעם, כפלים,
בגיל, ויועה, ובכאב מצער.

אז ישק ללחי-הצבי,
וצער-אהבה מענה.
היא נצבת כמו בשבי
ובוכה לראשונה.
ולמרגלותיו פורעת
לא לכצע, לא לעדנה,
גופתה — לה לא נשמעת
הגמישה-העדינה.
ועל חג-תענוגות זה על גב היציע
הלילה מאפיל אז בצעיה-סוד יציע.

צַעִף אֶפֶל וְנוֹעַם, וּבִמְטוּהַ-נּוֹי נָע.

אֲחֶרָה נּוֹם בְּשַׁעֲשׁוּעֶיהָ,
רְבַע – נַחַת, וְקוֹם מִשְׁפָּיִם, –
וְהִנֵּה מֵת בֵּין שְׂדֵינָה
הָאוֹרֶחַ הַנְּעִיִם.
בְּצוּחָה עָלָיו נוֹפֵלֶת,
שׁוֹא תַעֲרֹרְנוּ וִירָאָה אוֹר.
חַיֵּשׁ נוֹשָׂאִים אֶת-הַמַּפְלָת
אֶל-מוֹקֵד יַבְעַר בִּיקָד.
כָּא קוֹל-כְּהִנִּיָּה, קִינּוֹת הִיא שׁוֹמַעַת,
תַּפְלִיג הַקֵּהֶל, כְּמַטְוֶרֶת פּוֹסַעַת:
– מִי אֶת. הַנְּחַפְזוֹת לְקָרוֹב עַד הַבוּר ?

הִיא עַל הַמָּטָה נוֹפֵלֶת,
צְוֹחָתָה עוֹלָה אֶל עַל:
– אֶת אִישֵׁי אֲנִי שׁוֹאֵלֶת,
אֲחַפְּשֵׁנוּ תַחַת גָּל.
הִיְהִי אֲבָרִי-תַפְאֶרֶת
אֵלֶּה לְעַסֵּר נַפְרָד ?
לִי הִיָּה, אֵף לִי מִשְׁמֶרֶת,
הֵה, אֵף לִיל-חֲמֻדָּה אֶחָד !
כָּא שִׁיר-הַכְּמָרִים: – שִׁישִׁים כֶּף נוֹצִיאָה
כְּבוֹא קוֹר-הַמְּוֹת, כְּכִלוֹת שְׁנוֹת-הִיְגִיעָה,
נוֹצִיאָה הַנּוֹעֵר עוֹד טָרַם יַסְחָד.

– שְׁמַעִי, בַּת, תּוֹרַת-כְּמָרִיךְ:
לֹא הָיָה הִלּוֹ אִישׁךְ ;
בִּיבְרָה אֶת, וְעֵלֶיךְ
אֵין חוֹבָה, אֶת בְּחַפְשֶׁךְ.
רַק אֲחֶרֶי גּוֹסֵל אֶל-שַׁחַת
כָּא הַצֵּל, עִם בַּעֲלָהּ
אֵף אֲשֶׁתוֹ בְּבוֹר מוֹנַחַת.
הִיא חוֹבָה לָהּ וְתִהְיֶה.

העירו, מצלמים, קינח-קדשינו :
נא קחו, אליהנו, את מחמדי-עינינו,
נא קחו את-העולם בלהב מעלה.

שפת-השיר : והיא ננעצת
בלבבה באין רחמים,
בנטויות זרועות קופצת
היא במות הקמים.
אך מקרב השלהבת
בן-האלהים יקום.
ובזרועותיו נצבת
אהבת-לבו ביקום.
אל שש על כל נפש מודה ועוזבת :
בנים תועי-דרך בזרועות-שלהבת
ירימו שוכני-השמים אל רום.

תרגום ש. טשרניחובסקי.